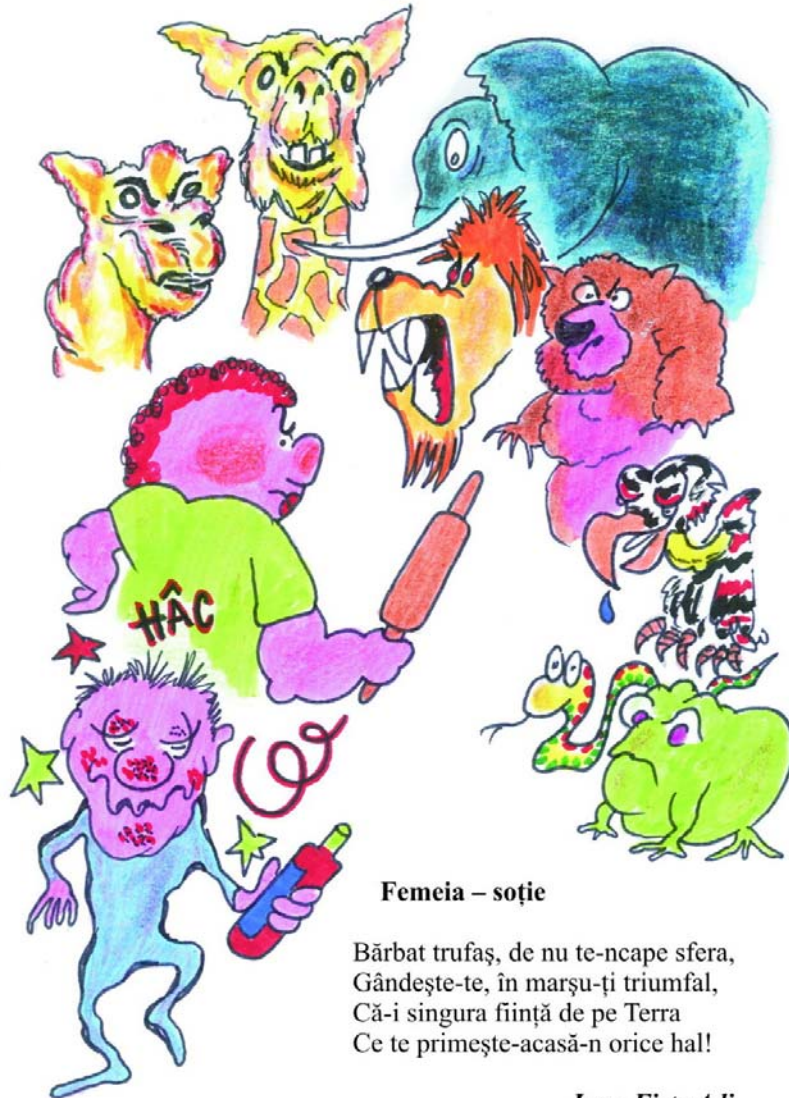

SPINUL

PUBLICAȚIA EPIGRAMIȘTILOR BĂIMĂRENI

Umoristul este un om de bună dispoziție amară.

(J. Renard)

Femeia – soție

Bărbat trufaș, de nu te-ncape sfera,
Gândește-te, în marșu-ți triumfal,
Că-i singura ființă de pe Terra
Ce te primește-acasă-n orice hal!

Ioan Firte Adi

PĂCĂLELI

ALTRUISM PARLAMENTAR

*Pentru faimă și putere
Zi și noapte ei trudesc:
Fac orice ca să prospere...
Chiar și-o țară păcălesc.*

Nistor I. Bud

PĂCĂLEALĂ MODERNĂ

*Atunci când fată și-a aflat,
Cu sânii mari, s-a bucurat,
Dar n-a știut săracul Ion
Că sunt umpluți cu silikon!*

Mircea Micle

ZILNICULUI PĂCĂLIT

*Prea crezut-ai în minuni...
Nu mai sta să fii cobai,
Păcălește moartea s-ai
Timp destul... să te zăzbuni!*

Ioan Șiman

LUI MIHAI HAIVAS - IAȘI
Autoarul volumului „Tangoul poantelor în pas de vals” - 2009

„Tangoul poantelor” e-n carte,
De piruete-s *amețit*,
„În pas de vals”, de-aflam în parte,
Precis m-aș fi *dezmeticit*...

Ioan Șiman

Revista este editată de către
Biblioteca Județeană „Petre Dulfu” Baia Mare
în cadrul Programelor Culturale
Coordonator prof.dr. Teodor Ardelean

Argumentul este fals,
Dacă te luăm în seamă:
Joci tangou și zici că-i vals
Și socoți că-i epigramă.

Romulus Filip

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Romulus Filip
Redactor șef: Ioan Șiman
Secretar: Nistor I. Bud

Tehnoredactare: Ioan Șiman
Caricaturi și coperta: Marian Lupu

Redacția: Romulus Filip

Baia Mare, Maramureș, Str. Victoriei nr. 35A ap. 34
Cod p. 430141, tel. 0362 405088
0740132360

ISSN: 1841 – 9429

E-mail: <ioansiman@yahoo.com> ; www.rocneanu.ro

valori" pentru demnitari. Au fost aleși... și au fost alese... prin aceste "metode".....

Ultima salvare, care eu nu cred că va fi ultima, este taxa pe BRICHETĂ. Spuneam că nu cred că este ultima deoarece încă nu s-a pus taxa pe scobitori și hârtia igienică.

Și ca să ne putem bucura pe loc de această trecere dintre ani, s-a ajuns că și timpul își face de cap în dauna celor care sunt sinistrați, înghețați pe șosele sau în alte locuri neprotejate.

Toma G. Rocneanu

Redacționale

* Mulțumim pentru aprecierile la volumul *Tolba cu țepi* domnilor: V. Larco –Iași, G. Petrone –Iași, M. Sălcuțan –Buzău, Coenel Rodean –Sibiu, N. Valentin –București și celor care și-au exprimat părerea în *Graiul Maramureșului*, *Informația zilei* Baia Mare și *Intercultural* Sibiu.

* S-au primit pe adresa Clubului „Spinul” revistele *Acus* /2010 – Sibiu, *Booklook* – Iași, *Cugetul 9/2010* – Craiova, *AG pe rime 21/2009* – Pitești, *Codul lui Eugen* al lui Eugen Deutsch din Iași, Revista *INTERCUTURAL 4/2009* din Iași, și următoarele volume: *Cu pegasul printre epigramiști* de Jean Găbudean Rivalet, Tg. Mureș; *Tangoul poantelor în pas de vals* de Mihai Haivas, Iași, *Epigrame* de Ionuț Daniel Țucă. Mulțumim autorilor și redactorilor de reviste pentru amabilitatea de care au dat dovadă.

*.Salutăm între noii colaboratori ai revistei pe Gh. Culicovschi din Buzău, Mihai Haivas din Iași, Ionuț Daniel Țucă din Constanța, Laurian Ionică din Dolj și Nicolae Valentin din București.

* Tema concursului pentru revista *Spinul* nr. 17 este „Cea mai scumpă știință este mai ieftină decât neștiința.” Termen 15 apr. 2010, data poștei.

*Am primit numeroase materiale dintre care le-am publicat pe cele mai reușite și potrivite specificului revistei. Mulțumim tuturor colaboratorilor noștri și-i așteptăm cu noi creații pe care le vom publica în limita spațiului.

* Autorul aforismelor este prof. Jean Găbudean Rivalet din Tg. Mureș.

Sănătate și inspirație! pentru toți colaboratorii și cititorii noștri. Cu multă dragoste.

Colectivul de redacție

SIMILITUDINI ÎNTRE STRIGĂTURI ȘI EPIGRAME

Se anunță curățenia de primăvară. E timpul să tragi aer în piept și să urci în pod. Hibernarea primește o palmă în față și începi să-ți sufleci mânecele pentru a cerceta cât mai îndeaproape lucrurile de pretutindeni care au căpătat patina timpului. Patefonul vechi din colț, ziarele îngălbenite ce învelesc bibelouri, ceasuri, șfeșnice și te furișezi spre cușorul suspect acoperit cu un imens milieu. Și poate că vrei puțin mister, tocmai când becul funcționează intermitent. În loc să ai cutezanța unui conquistador, te împrăștii, îți rotești ochii sfidător, dar te retragi precum atomii de tungsten care se desprind de filamentul becului și se lipesc de interiorul balonului. Dacă perseverența ar fi o armă, ea ar arăta ca un ingenios Lock Pick la purtător (ustensilă subțire ce deschide orice încuietoare), cu care reușești să deschizi cușorul. Apoi, riscând să devii prima persoană care suferă de acarofobie, începi să controbăi cu atenție prin mulțimea de pagini legate cu ață. Singura alternativă de protejare a prețioaselor hârtii, ținute acum în mâinile ușor umede, e să minimalizezi transpirația printr-un control asupra situației neobișnuite. Ocupi poziția șezând și pe măsură ce întorci paginile, recunoști fragmentar unele strigături, proverbe, zicători pe care le-ai auzit din gura bunicii. Devine interesant. Praful care se ridică dispersat pare să scoată la iveală o spiritualitate neglijată de mundanul tehnologizat în care ne petrecem majoritatea timpului.

Chicotești și realizezi cât de semnificativ e impactul acestor mici comori folclorice asupra epigramei. Oare epigrama sau forma sa incipientă își are geneza în strigăturile populare? Într-un singur pachet de dimensiuni reduse observăm aportul comunității, prin dojană, omenie, ironie la adresa unor membri ai grupului social care întrec limita bunului simț sau sfidează bunul mers al lucrurilor în cadrul universului relativ închis al satului. O mică diferență există între epigramă și strigătură: cea din urmă nu are un caracter atât de punitiv, de marginalizare a insului, doar proiectează anumite tendințe interioare lumii, generațiilor care ajung să le recite automat, poate fără participarea rațiunii originare ce stă la baza creației lor.

Iată strigătura: “Frunză verde arțăraș / Fetele de la oraș / Pot fi albe pe la față / Și sunt dezbrăcate-n față”, în corespondență directă cu epigrama: “Cu ochii după dulcinee / Zăresc o fustă și-mi fac cruce: / Dar, oare, moda la femeie / Doar la atâta se reduce?” (*Fusta mini mereu la modă*, de Viorica Găinariu). Cele două atacă statul femeii care îndrăznește să se expună,

pierzându-și valorile decenței promovate de generațiile precedente. Însă, versul final al epigramei te face să revizitezi chestiunile care au dus la acest protest împotriva modei populare ori a atitudinii care, în fond, susține țesătura.

Altă țipuritură rostită din vechime cu degetul arătător sună așa: “Pă din gios de țințirim / Mărg fetele dohănind, / Sare dracu de pă râpă / Și le-aruncă foc în pipă”. Una dintre implicațiile necuratului în activitățile nocive, practicate exhibiționist de femeie, e, poate, cauzată de arderea focului și a dorinței/dependenței omului de un fapt material. Dar tânguirea unui iubit se face auzită în următoarele versuri, unde gestul fumatului e considerat o rătăcire situată mai presus de “flacăra” dragostei: “La mândruța mea pribeagă / O patimă n-o iau în glumă / Eu ard de dorul ce ne leagă, / Dar ea... m-afumă” (*Fumătoarea*, de Ioan Șiman).

Partenera guralivă disturbă liniștea din jur fiind ținta unei alte strigături: “Nici aceea nu-i așa, / Numai gura ta cea rea; / Nici acela nu-i bărbat / Ce nu stă de ascultat”. Problemele de cuplu sunt sesizate prin situații de comunicare univocă, care nu duc la niciun rezultat sau la asocieri mai puțin fericite pentru una dintre părți: “Comparația-i letală: / Ele ciocănesc în “draci” / Una, scoarța de copaci, / Alta scoarța cerebrală” (*Ciocănitărea și nevasta*, Ioan Fîrte Adi).

Pe altă pagină recunoști figura clericului, ipostaza centrală a spațiului rural, al cărui comportament în detrimetul virtuțiilor duce la circulația unor versuri deloc laudative: “Cîtu-i lumea și pământu, / Nu-i ca popa de flămându / El îngroapă doi, tri morți / Și-ți ie doisprăzece zloți”. Apoi, epigrama: “Tristețe mare-n cimitir / Cu inima, de jale, frântă / Doar popa pentru chilipir / Prea fericit de unul cântă” (*Jale*, de Romulus Filip) într-o caricatură dinamică, fiind binecuvântat nu cu harul divin, ci cu cel al tranzacției comerciale. În celalalt colț al spațiului rural e primarul bețiv în epigrama: “Iată iarna ca un dar / Ce-l încânta pe primar / Tot ce nu e de văzut / Sub zăpadă a căzut” (*Bucurie de primar*, de Toma G. Rocneanu), inspirată de țipuritura: “Morții tăi, birău bătrân / Be și apă, nu tot vin, / Că-i sări din birărie / Și te-or pune sub călcăie”.

Ca o mică revelație incandescentă percepi că strigăturile ascund interpretări ale colectivității, demonstrate într-un mod care să confirme preconcepțiile și stereotipiile născute din frustrări individuale.

Prof. Raluca Mărginaș

Binele la aleși, răul pentru noi

Avem un guvern care nu-i capabil să facă un singur loc de muncă, dar "înființează" un milion de șomeri.

Domnitorii noștri puneau impozit pe lucruri nepalpabile pe fum, pe... Guvernele acestea moderne pun impozitul doar pe lucruri palpabile: pe scaune, pe brichete (nu se știe dacă și pe arbitri) pe scobitori, pe fostele banane și hârtie igenică.

România a încercat și a reușit să funcționeze fără guvern un trimestru, în anul trecut, în acest an poate încercăm să trăim fără ei șase luni și la anul... poate nu va mai fi necesar guvernul.

Am văzut și am trecut de alegerile prezidențiale care seara ne-au oferit un președinte, la miezul nopții doi președinți și spre dimineață să fie tot cel reales.

S-a lucrat pe buget și s-au făcut fel de fel de speculații cu cifrele care se materializau în lei în viitorul buget, cifre care pot zdruncina serios un om normal. Spunea o doamnă din Ministerul Învățământului, (că celelalte titule primite de acest minister sunt doar pentru a îngroșa salariul ministrului), că în actualul buget, se cheltuie lunar pentru un elev 2.800 lei, în același timp avem nu puțini profesori cu salarii infinit mai mici. Ce rezultă din acest lucru?

Ministerul apărării are vreo 70.000 de soldați în soldă. Trupele speciale care mențin ordinea în țară (adică păzesc pe demnitari și statul) au acelaș buget ca toată armata. Poate că or fi greșit vorbitorii, dar noi știam de la Lenin că statul este un organ de represiune, se așteaptă oare vreo revoluție de avem nevoie de aceste numeroase trupe de intervenție? Ori guvernului îi este frică de guvernați?

S-au eliminat accizele pentru obiectele de lux și podoabă, de la începutul acestui an, dar prețurile la bijuterii nu vor scădea numai la anul. În schimb dacă se scumpesc alimentele, în momentul în care se aduce la cunoștința populației acest lucru, acestea sunt deja cu prețurile majorate.

Revelionul 2009/2010 a fost unicul revelion în care nici-un român n-a fost singur. Fiecare a avut martor o coală de hârtie și un creion cu ajutorul cărora calculau ce se mai poate cumpăra din salariile și pensiile înghețate la nivelul anului 2009 și majorările la alimente cu 20%, la gaz... la curent... la pâine... la servicii la...

Nepotismul tinde să devină unica lege pentru analiza "criteriilor de